



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 270/2019
22.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Слободана Станојевића, адвоката из ...,, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 12 У 8148/18 од 22.03.2019. године, уз учешће Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, као противном странком, у предмету новчаног кажњавања стечајног управника, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Управног суда 12 У 8148/18 од 22.03.2019. године, тако што се уважава тужба АА из ..., поништава се решење Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће IX број ...-.../...-... од 31.01.2018. године и предмет враћа Агенцији за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће IX број ...-.../...-... од 31.01.2018. године, којим је тужиоцу, као стечајном управнику, изречена мера јавне опомене и новчане казне у износу од 500.000,00 динара због тога што је, обављајући дужност стечајног управника у контролисаном периоду стечајног дужника "ББ" АД у стечају из ..., који се води пред Привредним судом у Београду Ст 2953/11, починио тежу повреду дужности из одредбе чл. 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника и одређено је да је дужан да изречену казну плати у року од 15 дана од дана пријема решења.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде правила поступка која је могла да буде од утицаја на решење управне ствари и повреде закона, другог прописа и општег акта, подносилац истиче да је Управни суд предмет решио без одржавања усмене јавне расправе и да су неосновани разлози које је суд дао за неодржавање јавне расправе. Сматра да је Управни суд требало да одржи усмену јавну расправу, тим пре што је и оспорено решење донето без одржавања усмене јавне расправе, којој тужилац није могао да присуствује из здравствених разлога, о чему је благовремено обавестио тужени орган. Указује на то да је у стечајном поступку

проценио да постоји велики ризик од уништења, оштећења и лома накнадно пронађене имовине стечајног дужника, јер се њен већи део и даље налазио на отвореном простору, без икакве могућности да се обезбеди његово непосредно чување и заштита. Комплетна непокретна имовина стечајног дужника на локацији у Прешеву претходно је продата у поступку јавног надметања одржаног дана 05.09.2016. године, тако да је престала потреба за даљим ангажовањем лица која су физички обезбеђивала ту имовину. Како је било неопходно да се накнадно пронађена покретна имовина стечајног дужника прода у најкраћем могућем року, што је и учињено, а законски заступник купца је био упознат и упозорен од стране стечајног управника да купопродаја неће бити извршена уколико стечајни судија одлучи да се спроведе другачији поступак продаје предметне имовине. Наводи да је дана 29.09.2016. године упутио стечајном судији допис број 476 са обавештењем о намери продаје ствари подложне лакој кварењу у складу са одредбом члана 137. Закона о стечају. Како стечајни судија није у року од 24 сата од пријема обавештења о намеравању продаји обавестила стечајног управника о доношењу закључка о уновчењу кварљиве робе у смислу одредбе члана 137. став 2. Закона о стечају, стечајни управник је наставио поступак продаје накнадно пронађене покретне имовине тако што је дана 03.10.2016. године упутио стечајној судији, председнику одбора поверилаца и директору Агенције за лиценцирање стечајних управника допис број ... са обавештењем у складу са Националним стандардом број 4 о продаји накнадно пронађене имовине стечајног дужника применом одредбе члана 137. Закона о стечају. Сматра да је Управни суд погрешно закључио да се у конкретном случају не ради о лако кварљивој роби и да предметна роба не може да се прода применом одредбе члана 137. Закона о стечају. Указује на то да се у конкретном случају радило о сету разноврсних бетонских елемената и керамичким плочицама, који су због безусловног лагеревања и дуже изложености временским приликама били у лошем стању и претила је опасност да дође до даљег оштећења и лома предметних покретних ствари услед дејства атмосферских утицаја, због чега би оне постале потпуно неупотребљиве, а налазиле су се на отвореном простору, без икаквог физичког обезбеђења. Сматра да је своје послове обављао самостално и с пажњом доброг стручњака, професионално, савесно и благовремено, у складу са одредбама Закона о стечају, Националним стандардима за управљање стечајном масом и Кодексом етике, као и у интересу поверилаца стечајног дужника, како је прописано одредбом члана 27. став 4. Закона о стечају и одредбом члана 3. став 1. Кодекса етике за стечајне управнике. Истиче да је, супротно разлозима пресуде, он предузетим радњама ефикасно спречио даље пропадање и евентуално отуђење накнадно пронађене покретне имовине стечајног дужника и увећао је стечајну масу, што представља максимално могућу вредност предметне накнадно пронађене покретне имовине, имајући у виду њено стање и чињеницу да је наменски набављена за уградњу у инфраструктуру око објекта тржног центра у изградњи. Указује на повреду одредбе члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, јер у конкретном случају не постоји било какав негативан утицај, нити штетне, односно негативне последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица, већ напротив, а због чега у радњама тужиоца не постоје елементи теже повреде дужности стечајног управника. Сматра да нема већих пропуста и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај, а који имају значајан негативни утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица. Предлаже да суд захтев уважи, побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно

одлучивање. Трошкове тражи у износу од 33.000,00 динара, као и судску таксу по таксеној тарифи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, продаја од стране подносиоца захтева као стечајног управника над стечајним дужником "ББ" АД у стечају из ..., накнадно пронађене покретне имовине стечајног дужника на локацији у ..., и то дехатон плоча, бетонских ивичњака, бетонских канала, бетонских плоча, бетонских каналских плоча и керамичких плочица као продаја кварљиве робе, односно као продаја ствари подложне кварењу, а које представљају грађевински материјал намењен за спољашњу употребу, при чему та роба не може да се подведе под робу која је подложна лакој кварењу у смислу одредбе члана 137. Закона о стечају, постоје, по оцени Управног суда, теже повреде дужности стечајног управника које му је оспореним решењем правилно тужени орган ставио на терет, из којих разлога му је оспореним решењем тај орган правилно изрекао јавну опомену и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, која је одмерена у оквиру законом прописаног распона.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је Управни суд побијаном пресудом повредио закон на штету подносиоца захтева и правила поступка која су од битног утицаја на решење ове управне ствари.

Одредбом члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника ("Службени гласник РС" бр. 84/04... 89/15) је прописано, у ставу 3, да се тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које имају значајан негативни утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора, као и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање Агенције у вршењу стручног надзора.

Дисциплинско веће Агенције за лиценцирање стечајних управника је нашло да се у конкретном случају ради о тежој повреди дужности стечајног управника у смислу цитиране одредбе члана 3ђ Закона, јер непоступање стечајног управника по закону доводи до ситуације да се рад стечајног управника у одређеним фазама не може пратити нити контролисати, а што објективно отвара могућност за настанак последица којима би се реметило равномерно намирање поверилаца у највећем могућем обиму за најкраће могуће време. У том смислу, свако одступање од правила ремети законити ток стечајног поступка, а што резултира не само умањењем права поверилаца већ и стварањем оквира за оштећење стечајне масе и због специфичности стечајног поступка да се негативне последице, односно негативан утицај на стечајну масу, повериоце или трећа лица веома често не могу сасвим да сагледају, јер се ради о радњама које су саме

по себи штетне, независно од тога да ли та штета у конкретном тренутку може новчано да се изрази. Наведено становиште Дисциплинског већа Агенције за лиценцирање стечајних управника Управни суд у разлозима образложења пресуде оценио је правилним.

По налажењу Врховног касационог суда, наведени став туженог органа и Управног суда се не може прихватити као правилан, јер су према изричитој одредби члана 3ђ став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, битни елементи бића теже повреде дужности стечајног управника постојање већих пропуста и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај, али и да ови пропусти, неправилности и повреде прописа имају значајан конкретан негативни утицај и последице на конкретну стечајну масу, повериоце или трећа лица. Полазећи од наведеног, Врховни касациони суд налази да за постојање теже повреде дужности стечајног управника није довољно, а како то погрешно закључују Управни суд и тужени орган, да су у питању радње стечајног управника које су саме по себи штетне, већ и да имају значајан конкретан негативан утицај и последице на конкретну стечајну масу, повериоце или трећа лица.

Стога из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да је у диспозитиву описаним радњама извршења које се односе на повреду одредаба члана 27. став 4. и члана 137. ст. 1. и 2. Закона о стечају и члана 3. став 1. Кодекса етике за стечајне управнике ("Службени гласник РС" број 11/10), подносилац захтева учинио тежу повреду дужности стечајног управника прописану одредбом члана 3ђ став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Из наведених разлога оспорено решење је донето уз повреду правила поступка прописаних одредбом члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10, 18/16), на чију сходну примену упућује одредба члана 3з Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника.

Како је оспореним решењем, по налажењу Врховног касационог суда, повређен закона на штету подносиоца захтева, то је тужба подносиоца захтева основана, због чега нису били испуњени услови прописани одредбом члана 40. став 2. Закона о управним споровима да се побијањем пресудом тужба подносиоца захтева одбије.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у диспозитиву на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио управном органу, који је дужан да поступи у складу са примедбама суда из ове пресуде.

Врховни касациони суд није одлучивао о захтеву подносиоца за накнаду трошкова, јер поступак није окончан.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.11.2019. године, Узп 270/2019

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић